

[Socialministeren.]

det, der er behov for. Vi har heller ikke tænkt os mere, og jeg håber, at vi kan finde frem til, hvad der er behov for; for det skal nok vise sig, tror jeg, at når vi kommer til at tale om problemerne, så vil også det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul altid være på den linie, at vi skal gøre det så godt, som det nu engang er muligt. Det har slet ikke været vor opgave i socialministeriet og heller ikke ude omkring at presse det private velgørenhedsarbejde tilbage og sætte det private initiativ i skammekrogen. Jeg må vist hellere sige det på den måde, at det, der har været udvalgets opgave, var at give det private initiativ en håndsrækning, og jeg tror, at når det kommer til stykket, vil det også blive anerkendt af de institutioner, som der nu tales om, at vi måske går for nær.

Jeg tror, det var det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul, der sagde, at det i og for sig var rart, om vi kunne lægge forholdene således tilrette, at mødre kunne blive hjemme og passe deres børn. Det skal vi to ikke blive uenige om. Hvis vi i det udvalg, der nu skal beskæftige sig med forholdene, kunne nå dertil, ja, så skal vi ikke komme op og skændes om det. Men vi ved jo godt, at de problemer, vi står overfor, er problemer, der skal løses, og selvom vi har visse ønsker, må vi se at løse problemerne ud fra de kendsgerninger, der nu engang foreligger.

Til det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen vil jeg gerne sige med henblik på lønforholdene, at dem har vi jo ikke berørt i lovforslaget. Vi må søge finansministeriet om de penge, der skal til for at gennemføre forbedringer for børneforsorgens medarbejdere. Igennem de senere år er der gennemført betydelige forbedringer, og det er også i de senere år lykkedes at få gennemført en pensionsordning for børneforsorgens medarbejdere, men vi mener alligevel, at der på visse områder er mangler, og har derfor overfor finansministeriet stillet forslag om de ting, som det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen nævnte. Hvorvidt det nu kan lykkes os at overbevise finansministeriet om, at det er nødvendigt med disse forhøjelser, må tiden vise. Vi vil i hvert fald fra socialministeriets side gøre, hvad vi kan, for at få så gode arbejds-

vilkår for de arbejdere, der er placeret ude som medarbejdere i børneforsorgen, som vel gørligt, også for at de kan være i stand til at gøre den gerning, som er en stor gerning, at have med de børn at gøre, for hvem det offentlige skal søge at være fader og moder. Det er medarbejdernes opgave at være dette, og jo bedre arbejdsvilkår vi kan give dem, jo bedre er det selvfølgelig.

Det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul omtalte visse angreb på børnehjemmene. Det er jo rigtigt, at der kommer angreb på børnehjemmene engang imellem, som vi synes kunne være bedre underbygget. På den anden side synes jeg også, det er rigtigt, når vi lever i et demokratisk samfund, at man, hvis der er noget at kritisere, skal have lejlighed til at kritisere det. At det bør ske under ansvar, er vi enige om, men en sund kritik af børnehjemmene må vi tage i socialministeriet, når den hviler på de sunde principper, at man gerne vil gavne den pågældende sag. Der kan også komme kritik, der skader, men en institution må være i stand til at tage en kritik, og lykkeligt er det, når institutionerne netop i kraft af, at vi lever i et demokratisk samfund, er i stand til at tilbagevise en urimelig kritik. Jeg vil håbe, at vi altid indenfor børneforsorgen må have sådanne medarbejdere, at vi kan tilbagevise den kritik, der bliver fremført.

Esther Malling Pedersen: Den højtærede socialminister udtalte, at lovforslaget drejer sig om spørgsmål, som man tidligere har været stillet overfor ved forlængelseslovene, og det er til en vis grad rigtigt. Men vi må og kan ikke se bort fra, at der er principielle linier i dette lovforslag, som er af ny art, og det var netop disse principielle linier, jeg så meget ønskede kunne blive drøftet og gennemgået, ikke alene i det udvalg, som vil blive nedsat, men også ude i den danske befolkning, så at man virkelig kan få et indtryk af, hvordan man ser på dette spørgsmål, som jo i virkeligheden er meget nyt. Ministeren udtalte, at det var ikke sådan, at socialministeren ønskede større beføjelser, men disse blev krævet ud fra den betragtning, at der må være et sted, hvor ansvaret for børnene til syvende og sidst kan placeres. Efter min opfattelse åbner